

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

aiunt, sub obligatione mortali. Petrus Ledelma de Eucharist. part. 1. cap. 11. & Villalobos in Summ. part. 1. tract. 7. diff. 37. & Delgadillo cap. 2 de Eucharist. dub. 29. alios citans, aiunt, vel sub nulla, quia hoc Trident. est solùm consilium; vel sub veniali; quia si hoc præceptum est, sanè de re parva: quid enim magni habet, quod qui contritus celebravit, unde nunc sit in statu gratiæ, debeat cum tanto rigore sub pena peccati mortalis hodie, & non cras, vel posttridie, vel postea præcepto huic confitendi satisfacere, dummodo suo tempore satisfaciatur?

50. Prior sententia est omnino approbanda; nam posteriorem condemnavit Alexander VII. dum cum cæteris propositionibus ab ipso condemnatis die 18. Martij 1666. adest hæc 39. *Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali est consilium, non præceptum.*

51. Hoc autem præceptum de quamprimum confitendo, cadit solùm super Sacerdote, qui non ex alio capite, sed solùm ex necessitate urgente, Missam celebrat, ut jam explicatum est, non autem cadit super Sacerdote, qui ex oblivione, vel ex ignorantia, immò etiam ex mera malitia sic operatur, ut rectè docet Suarez contra Navarrum, quia Tridentinum loquitur solùm ex causa urgentis necessitatis, & deficiente Confessario.

52. Rursus non cadit super Sacerdote, laicè, fortè, urgente necessitate, communicante; quia expressè Tridentinum restringit suam dispositi-

onem ad Sacerdotes, Missas sic celebrantes. Legite Joannem Sanchez disp. 32. n. 24.

Quantum Temporis importat illud, quamprimum?

53. **I**nquires decimò. Quantum est hoc quamprimum?

Respondeo. Aliqui putant, nullum importare tempus, sed statim, ac quis post celebratum Sacrum habuerit occasionem confitendi, confiteatur. Alij putant intra triduum; nam quamprimum, seu illicò, significat idem, quòd post triduum in iure. Fagundez autem, ait, quando Sacerdos rursus facere Sacrum velit. Authores, & Fundamenta harum opinionum legi poterunt apud Delugo disp. 14. de Euchar. sect. 7. & Dianam p. 9. rr. 3. resol. 22. & 23. advertendo, prædictam sententiam Fagundez damnari à modo dicto Alexandro, his verbis: *Illam partem (quamprimum) intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.*

CAPUT IX.

Qua congruente dispositione spirituali communicandum?

I. **D**E communicante cum peccato veniali diximus supra cap. 8. num. 25. Nunc autem

Inquires primò. An requiratur ad ritè communicandum actualis devotio, hoc est, an in ipso communicandi actu requiratur, cogitare divina, vel ad illa se sanctis actibus, & affectibus commovere?

2. Re.

2. Respondeo. Tamen ob reverentiam Christo Domino debitam ea sit maximè optanda; tamen dico primò, involuntariè cogitantem tunc indifferenter non frustrari effectu Sacramenti, dummodo sit in gratia, & ne peccare venialiter quidem, quia ubi voluntas non est, culpa non est.

3. Dico secundò. Si voluntariè, id est, si quis per voluntariam distractionem intendat ad res temporales indifferentes, venialiter peccare, quidquid dicat Joann. Sanchez *disp. 21. num. 21.* docens, non esse peccatum ullum. Ratio nostra est, quia recipere Christum Dominum, tanquam hospitem, dum ad alia omnia volens attendit, & non ad ipsum, vel ad ipsius res, certè irreverentia est, nam sumere sacramentum hostiam, non est solum, ut putat Joann. Sanchez, manducare, sed est etiam recipere tantum hospitem.

4. Dico tertio. Cogitantem tunc res malas graviter, illas cogitationes ita admittendo voluntariè, ut mortaliter peccet, ultra peccatum commissum ex objecto malo cogitationis, e. g. ultra peccatum luxuriæ, si turpia tunc voluntariè is cogitet; dico, inquam committere aliud specie differens peccatum, nempe sacrilegium, hoc est, peccatum contra reverentiam Christi cultui debitam, & quidem distinctè manifestandum Confessario, ita ut non sit satis dicere: peccavi, admittendo cogitationes malas de muliere saluta, e. g. sed necessariò addendum, idque in ipso actu, quo communicabam. Lege Diana *p. 11. n. 8. resol. 58.* in simili. Vide item, quæ dicam infra *cap. 13. num. 8.*

& qua supra dixi in tract. de Confess. cap. 16. num. 26.

Communicare eo die, quo quis peccavit, quo pollutionem, quo copulam habuit.

5. Inquires octavò: An eodem die quo quis peccavit mortaliter, debeat (certè post legitimam confessionem) communicare? Quid si præcedente nocte pollutio præcesserit?

Hæc, & his affinia in sequentem modum distingue. Certum est primo, eodem die, quo quis graviter lapsus est, posse sine peccato, præcedente confessione legitima, communicare, quia is jam habet, quod necessario requiritur ad recipiendam Sacramentum Eucharistiam, nempe statum gratiæ. Vide tamen, quæ mox afferam *an. 7.*

6. Certum est secundò, pollutionem involuntariè præcessisse, non esse impedimentum, nec impedire communicare volentem, quia jam supponimus, per illam, hominem gratiæ statum non amisisse. Immo notat Delugo *disp. 15. de Euchar. à num. 9.* cum aliis, benè affectos circa spiritualia, nunquam debere, ob hanc involuntariam pollutionem, communionem privari, nisi fortè rarò, quando quis vehementer propter pollutionem illam distraheretur à divinis, quod sanè, quando ea est in voluntaria, esse difficile, puto.

7. Certum est tertio, pollutionem voluntariam, ut etiam copulam illicitam, tibi impedimento esse debere, communicandi eo die culpæ commissæ, quamvis illius absolutionem fuerit

con.

consequutus; licet enim in rigore
possit, ut modò dixi n. 5. in sententia
aliquorum apud Delgadillo *cap. 2. de*
Exchar. num. 172. & nulla culpa, ne
venialis quidem sit; nihilominus reve-
rentia tanto mysterio debita, & vere-
cundia à tuo peccato concepta, te ab il-
lo congruit remove. Unde meritò
in rubr. Missal. de dispositionibus ex
parte corporis, præcipitur Sacerdoti,
qui habuit pollutionem peccaminosam
mortaliter in somnis, ut pro illo die
non celebret; esto solùm id esse confi-
siliùm, meritò dicat ibidem idem Del-
gadillo.

8. Excipe, nisi magnus esset tuus
dolor, & Pœnitentiæ Sacramentalis
præmissa; vel nisi cogaris propter no-
tam, quam incurreres; vel esset festum
solemnè, vel subilæum, vel quid simi-
le, præmissa semper Confessione.

9. Quod dictum est de peccamino-
sa pollutione, dic de quocumque mor-
tali eodem die, vel nocte ante commu-
nionem patato. Sed notant DD. ma-
jorem oppositionem intercedere inter
peccata turpia, & purissimum hospitem
Christum, quàm inter alia peccata;
quia turpia magis distrahunt, & magis
opponuntur puritati Carnis Domini.

10. Certum est quartò; Copu-
lam licitam inter uxoratos regulariter
non impedire communionem, neque
enim est repellendus à Sacramento,
qui copulam (maximè reddendo) o-
pus scilicet justitiæ peregit, ut non re-
pellebantur Fideles uxorati in primiti-
va Ecclesia, quos post licitam copulam
sæpè communicasse, quia communica-
bant quotidie, valdè credibile est. Ita

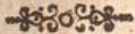
Tambur. de Præcept. Eccles.

quidem in rigore; Verùm ob reveren-
tiam, consulendi sunt, ea die, qua com-
municare velint, ut abstineant à copu-
la, idque in reverentiam puritatis ejus,
quem suscepturi sunt. Dixi (*Consu-
lendi*) quod enim multi Canones pro-
hibuerint communionem post dictam
licitam copulam, id ex consilio prohi-
buerunt, eandemque prohibitionem
multi SS. Patres etiam inculcaverunt,
sed certè non nisi ex magno zelo reve-
rentiæ, & magno amore pudicitæ, ut
larè probat Delgadillo *loc. cit.* & Joan.
Sanchez: mox citandus.

11. Subinquires, si quis copulam
licitam exegit ob meram delectationem,
peccatne saltem venialiter, si eo
die communicet?

12. Respondeo, etiamsi conjux
tunc peccasset venialiter, quod certè a-
liqui apud Joan. Sanchez *disp. 23. n. 25.*
affirmant, quidquid alij in contrarium,
tamen non peccaret nunc in communi-
cando, ut ex supradictis de accedente
ad communionem cum veniali *cap. 8. d.*
n. 23. satis patet.

13. Illud nota, majus periculum
esse peccati venialis in eo, qui ob vo-
luptatem debitum petit; quàm in eo,
qui ob alios honestos fines, quia magis
distrahit mentem à divinis amor
boni delectabilis, quàm
boni honesti.

Hh

CA-

EVRI
in
de
E II
30.6